

i Folketinget igennem, men jeg tror ikke, det har været behandlet dér, ellers maatte man have rejst Spørgsmaalet og faaet det ordnet. Den højtærede Minister erklærede nu at være villig til at ordne det. Jeg tror ogsaa, dette er nødvendigt. Som det nu er formet, forekommer det mig ikke, det lader sig praktisere. Den højtærede Minister sagde, der var den Mulighed, at de paa-gældende kunde vedblive at være forsikrede, og man udbetalte da en Brøkdæl til dem. Det er muligt, at man kunde gaa den Vej, men der kan ogsaa tænkes andre Veje. Og der er her et Hensyn, der griber ind, nemlig Hensynet til Tjenestemændenes Hustruer, forsaavidt de er gifte. Spørgsmaalet er, om man ikke, naar de paa-gældende ikke kan erholde Invaliditets-understøttelse i de Tilfælde, hvor de er pensionerede eller forsikrede paa anden Maade gennem Stat og Kommune, skal tillade, at deres paarørende kan blive forsikret. Men at det er ret indviklet, er der ingen Tvivl om. Man behøver blot at se, hvad der staar i Tjenestemandslovens § 55, 4de Stykke: „Naar en Tjenestemand paa Grund af Svagelighed eller Tilskadecomst eller anden ham utilregnelig Aarsag er overgaaet fra en højere til en lavere Lønningsstilling, udgør Pensionsindtægten Gennemsnittet af Lønningsindtægten i de tre efter hinanden følgende Aar, i hvilken Lønningsindtægten har været størst.“ Det siger sig selv, at naar en Mand er gaaet fra en lavere Stilling og er pensioneret paa Grund af Svagelighed, ligger Forholdet saaledes, at han desuagtet meget godt kan være Medlem af en Sygekasse. Men naar han paa Forhaand er pensioneret, vil det være urimeligt at kræve, at han skal betale sit Invalidforsikringsbidrag, naar det foreliggende Lovforslag udtrykkelig siger, at han ikke kan faa nogen Understøttelse, hvis han erholder Pension paa anden Vis. Jeg tror ikke, det er et Forhold, der kan opretholdes. Men den højtærede Minister har jo ogsaa sagt, at han var villig til at være med til at ændre disse Bestemmelser, og derfor takker jeg. Jeg haaber, at vi indenfor Udvalget vil komme til en Forstaaelse angaaende dette Spørgsmaal, det forekommer mig, som sagt, i høj Grad nødvendigt.

Thomas Larsen: Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger. Først vil jeg takke den højtærede Minister, fordi han har givet Tilsagn om her ligesom i Folketinget at kunne være med til at ændre Bestemmelsen om Aldersgrænsen, saaledes at denne bliver sat noget højere. Jeg haaber, at det skal

lykkes gennem Forhandling at naa et saadant Resultat, som jeg tror absolut vil være fordelagtigt for Loven.

Naar jeg bad om Ordet, var det i øvrigt nærmest for at rette nogle Bemærkninger til det ærede 9de Medlem for 1ste Kredts (Steincke), som angreb mig ret haardt — jeg synes haardere end nødvendigt; jeg havde fremsat en hel Række af Urigtigheder, sagde han o. s. v. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem behøvede at tage saa haardt. Det ærede Medlem er jo den sejrende, forsaavidt som hans Tanker om frivillig Forsikring nu bliver gennemført, og det er mig, der er den tabende, idet de Principper, jeg har forfægtet, ikke bliver gennemført. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem kunde være i noget bedre Humør. Men med Hensyn til dette, at jeg skulde have fremsat den Urigtighed, at det Forslag, jeg var med til at udarbejde, tilsigtede at komme bort fra den skønmæssige Understøttelse, baade for Fattighjælp og for Alderdomsunderstøttelse, tillader jeg mig at fastholde, at det er det første almindelige Forsøg, der er gjort paa at komme bort derfra. At Lovforslaget tillige indeholdt Bestemmelser om, at hvis de Satser, man den Gang arbejdede med, ikke var tilstrækkelige, saa kunde Kommunerne træde til, ja, deri har det ærede Medlem Ret; men jeg tror, at hvilket som helst Forsikringsforslag man end gennemfører, vil man ikke i alle Tilfælde kunne sikre en saadan Rente, at den kan dække, og saa gad jeg nok vide, hvem der skal træde til, om det ikke skal være Kommunerne.

Hvad det ærede Medlems stærke Fordømmelse af Forsikringstanken angaar, da skal jeg ikke sinke ærede Medlemmers Tid med at optage en Diskussion med det ærede Medlem om et Lovforslag, som ikke ligger for, saa meget mindre som jeg vistnok vilde komme til at ligge under, naar det ærede Medlem, saaledes som han gjorde, vil operere med Tal, der er 12 Aar gamle, hvad de Tal, der findes i Invaliditetskommissionens Betænkning, er, thi siden den Tid er der jo sket et og andet her i Verden, som har gjort, at Tallene nu kommer til at se noget anderledes ud. Men jeg vil dog overfor den meget stærke Fordømmelse af den tvungne Forsikring i al Almindelighed sige, at jeg fuldt ud anerkender det ærede Medlems store Indsigt i disse Spørgsmaal, men vil dog gerne gøre opmærksom paa, at den tvungne Forsikring er gennemført i Tyskland for mange Millioner Mennesker, at det ærede Medlems egne Meningsfæller dér endogsaa har været med til at kræve den yderligere udvidet,